

Mt 21, 1-9: Když se přiblížili k Jeruzalému a přišli do Betfage na Olivové hoře, poslal Ježíš dva učedníky a řekl jim: „Jděte do vesnice, která je před vámi, a hned naleznete přivázanou oslici a s ní oslátko. Odvažte je a přiveďte ke mně. A kdyby vám někdo něco říkal, odpovězte: ‚Pán je potřebuje.‘ A ten člověk je hned pošle.“ To se stalo, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroka: ‚Povězte dceři síónské: Hle, král tvůj přichází k tobě, tichý a sedící na oslici, na oslátku té, která je podrobena jhu.‘ Učedníci šli a učinili, co jim Ježíš přikázal. Přivedli oslici i oslátko, položili na ně pláště a on se na ně posadil. A mohutný zástup prostíral na cestu své pláště, jiní odsekávali ratolesti stromů a stlali je na cestu. Zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: „Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově! Hosanna na výsostech!“

Začal nám Advent, chystáme se na Vánoce, někdo už začal péct cukroví, někdo postavil betlém.

V betlémě nemohou chybět Marie s Josefem a malým Ježíškem, bez těch by prostě Vánoce nebyly. Bývají tu i mudrci z východu, pastýři s ovečkami. A taky osel a vůl. O těch se sice v biblickém vánočním příběhu nic nedočteme, ale stávali v betlémech už odedávna. Může za to nejspíš verš z proroka Izajáš. **Vůl zná svého hospodáře, osel jesle svého pána, mne však Izrael nezná, můj lid je nechápavý. (Iz 1,3).**

U Izajáše jde o to, že i ta němá tvář je svému hospodáři vděčná, zná jej a ví, že je v jeho péči. Jen Boží lid a člověk nikoli. Celá příroda jde poslušně určenou cestou, jen člověk si chodí po svém a za svým a na svého Stvořitele nedbá. Měl by si z toho vola a osla u jeslí vzít příklad.

Staré křesťany zaujal jinak ojedinělý výraz jesle a tak začali spojovat dohromady Izajášův výrok se zprávou o Spasiteli v jeslích. Hospodářem rozuměli Hospodina a domýšleli si, že i vůl a osel rozpoznali Pána v betlémském děťátku a proto se mu přišli poklonit. Protikladem vola a osla, těch dvou pokorných zvířat, je krutý král Herodes, který dal povraždit betlémská nemluvnátka.

Jak se my sami, zde a dnes, chováme ke Kristu, když za ním v duchu putujeme do Betléma a k jeslím? Jako pokorný vůl a tichý osel, nebo jako zpupný Herodes? Chceme Lásce sloužit nebo ji sprovodit ze světa? Raději být za vola a osla u jeslí než žoldákem v gardě Herodově.

Možná, že Vám dnešní evangelijní text nepřipadá příliš adventní, čteme jej na květnou neděli, ale patří i do Adventu. Pojí se k vítěznému konci i slavnostnímu počátku. Ke všem našim adventům.

Ježíš se stále znovu přibližuje a vzkazuje po svých učednících, aby mu v nejbližší vsi odvázali oslátko. Co mu máme odvázat, uvolnit my? Blíží se na oslátku, všichni, kdo chtějí, se k němu mohou připojit. Není to majestátní vstup, působí spíš trapně, jako když se Boží syn narodí do jeslí.

Místo bujného oře má Ježíš souoslí – oslí spřežení - oslice vepředu a Ježíš na oslátku taženém za ní. Tak se do posledního písmenka naplňují slova proroka Zacharjáše: „**Rozjášej se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hláhol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti.**“

Ježíš stále znovu vjíždí do našich životů, jako král tich, pokorný, chudý, podivuhodně důstojný. Vždy znovu rehabilituje důstojnost všech neslavných, trapných. Všech, kdo se jen nevezou s proudem doby, protože na to nemají síly, anebo prostě nemají potřebu. Všech, kdo poskytnou oslátko, když je Pán potřebuje.

Ježíš přichází jednou pro vždy ze strany zdánlivě bezmocných, maličkých. Kyne nám královsky ručkou z jeslí a potom ve zralém věku ze hřbetu oslíka. Tichý král, který přináší evangelium o tom, že vítězné armády vjíždějí odjinud, než bychom je čekali.

Vstupuje do našich životů, proto smíme volat Hosana - Pomoz, přece. Tak pomoz přece, Synu Davidův. Ty, který vidíš všechny naše boje a konflikty. Vidíš zákopy, v kterých se schováváme před druhými lidmi. Voláme Hosanna. Požehnaný, jenž přicházíš ve jménu Páně, a klademe před Tebe své pláště, aby se na ně jednou pro vždy obtisklo oslí kopýtko. Abychom už nikdy nedokázali perfektně splynout s kolektivy právě úspěšných inženýrů lidství v přežehlených uniformách.

Vše se už od samého počátku ubírá vpřed ke svému naplnění. Jeden advent střídá druhý. Každý rok si znovu vyprávíme příběh o králi z jeslí.

Tento král nám stále znovu vjíždí do života na nejnadčasovějším oslu všech dob. A jako zvědavé dítě se nás ptá: „Adame, kde jsi? Člověče, kde jsi? Jak žiješ? Pověz mi o tom víc. Prosím Tě, pojď se mnou. Povědej si se mnou....“

Amen